

divendres, 19 de novembre de 2021

“Sempre documentava amb la meva càmera de fotos tot el que passava”

Entrevistem Toni Prim

Toni Prim és un fotògraf professional amb estudi propi des de 1981. És llicenciat en Filologia Hispànica per la Universitat de Barcelona. Ha realitzat estudis especialitzats en Tècnica fotogràfica als Estats Units i a Suïssa. Va ser President de la Societat fotogràfica de Lleida i director del certamen Fotomostroa Iltrida durant 5 anys.

-Com van ser els teus inicis a la Facultat de Lletres?

Vaig matricular-me als estudis de Filologia el 1973. Primer, per una certa tradició familiar, ja que el meu pare era catedràtic de Llatí i molta gent del meu entorn eren mestres i professors. Segon, perquè l'oferta a Lleida en aquella època no era gaire àmplia: podíem triar entre fer Dret, Filologia o Magisteri i poca cosa més. Però vaig estar content amb la tria, ja que els tres anys que vaig estudiar aquí van ser una experiència fantàstica. Després vaig fer l'especialitat a Barcelona.

Els tres anys de la carrera a Lleida van ser una mica de descobrir un món, fer el salt de l'adolescència a la maduresa, a més, envoltat de gent fantàstica. La universitat a mi em va marcar molt. **Va ser un salt qualitatiu molt important quant a adquirir capacitat crítica**, reflexionar sobre moltes coses que no havia pensat mai... En definitiva va ser una experiència molt positiva de la qual tinc un magnífic record.

-Com era l'ambient de l'època?

Diria que l'ambient era més social que acadèmic. Teníem molt clar que la universitat havia de tenir un paper molt important dins la societat i aleshores érem molt sensibles a tot allò que passava. Si hi havia una vaga, com per exemple la que van fer els obrers a Lleida quan es va construir l'autopista i va venir la Policia Nacional, els universitaris vam sortir al carrer per solidaritzar-nos-hi. També en aquella època mor el dictador Franco i es va viure la transició a la democràcia.

Pel que fa a **la part pedagògica, era bastant experimental perquè érem de les primeres promocions, per tant érem com una mena de conillets d'índies.**

-Recordes algun esdeveniment clau d'aleshores?

La mort de Franco va ser un moment clau perquè ningú tenia clar com seria l'endemà, per tant hi havia molt nerviosisme dins del món cultural i a la vegada hi havia moltes expectatives. Recordo que a la Facultat en aquell moment es va fer una festa, es va obrir cava, però sabíem que hi havia policia secreta infiltrada i això creava cert nerviosisme. De fet, sempre que hi havia assemblees o altres actes d'aquest tipus planejava aquesta tensió. **Viure la mort del dictador des de la universitat va ser un fet extraordinari** perquè rebíem molta informació des de les facultats de Barcelona, estàvem sempre amb una orelleta pendent del que passava a la UB, a la UAB... Això també ens marcava una mica l'agenda del que fèiem.

- D'on et va venir l'interès pel món de la fotografia?

Em vaig aficionar a la fotografia als disset anys, abans de començar els estudis universitaris. Quan estava acabant el batxillerat, un amic meu em va convidar a veure el seu laboratori fotogràfic. En aquella època els laboratoris de fotografia eren "fantàstics", per dir-ho d'alguna manera, amb els llums vermells, ampliadors, productes químics, fulls en blanc on apareixien les imatges... i això em va impressionar.

Aquí a Lleida hi havia la **Societat Fotogràfica de Lleida**, que era una entitat amateur, i aleshores, el mateix amic em va dir que si volia aprendre'n més, hauria de fer-me'n soci. **Allí realment hi havia un clima molt interessant de gent a qui els agradava molt la fotografia, perquè en aquella època no hi havia cap ensenyament ni escola en aquest art.**

Aleshores la fotografia era una activitat original, no tothom feia fotos. Avui en dia tothom és fotògraf, tothom té un mòbil a la mà per fer fotografies quan vulgui. En canvi, en aquella època molt poca gent teníem una càmera. Per tant, això em feia especial. **Sempre documentava el que passava.** Tot va sorgir una mica com un joc, però, a poc a poc, va anar evolucionant, va passar de ser un passatemps a ser la meva professió.

-Com ha influenciat estudiar a la UdL com a professional?

El meu cas és una mica especial, ja que després d'acabar els estudis a la Universitat de Barcelona vaig tenir l'oportunitat de conèixer fotògrafs molt importants. A prop de la Facultat hi havia una de les galeries de fotografia més importants d'Espanya i poder conèixer fotògrafs de renom em va marcar bastant.

En tornar a Lleida el que vaig fer és dedicar-me a l'ensenyament. Durant un any vaig ser professor de llengua i literatura a l'INS Gili i Gaya i dos anys professor a l'INS Guindàvols. Passats aquests tres anys, em va sorgir l'oportunitat de viatjar als Estats Units i allí, gràcies a una beca de la multinacional Kodak, vaig poder fer formació en fotografia. Allí em vaig adonar que la fotografia era una eina de creació i no només una tècnica. I em va marcar el fet que als Estats Units la fotografia estava dins dels plans d'estudis oficials. **Aleshores, en tornar, la meva idea va ser crear una escola de fotografia, és a dir, dedicar-me a l'ensenyament, però no de la meva especialitat que era la llengua i la literatura sinó de fotografia.** Per fer-ho vaig haver de formar-me, però el fet de tenir una titulació universitària em va permetre crear el centre. Ara ja fa més de quaranta anys que dono classes de fotografia.